

NOELLE W. IHLI

Autorka bestsellerov *Run on Red* a *Room for Rent*

TEMNO

SIVÁ

TRILER

„Strhujúci, plný zvrátov a absolútne návykový.“

Steph Nelson, autorka knihy *The Final Scene*

TEMNOSIVÁ

NOELLE W. IHLI

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu *Noelle West Ihli: Gray After Dark* preložila Miriam Ghaniová.

Translation © 2025 by Miriam Ghaniová

Zodpovedný redaktor: Matúš Mikšík

Jazyková korektúra: Mária Danihelová

Copyright © Noelle West Ihli

All rights reserved.

Slovak edition © 2025 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko

Webová stránka: zelenykocur.sk

Cover design by Lisa Amoroso

Cover images: cabin © Larry Lynch/iStock; mountain landscape © Roksana

Bashyrova/iStock; fog © Balakleypb/iStock

Grafická úprava: Design Amorandi

Návrh obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-60-4

EAN 9788069010604

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', skenovat' ani distribuovat' v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezučastňujte sa na pirátstve materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte. Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.

Venujem Kari a Alanovi

MILEY

DIVOČINA FRANK CHURCH, IDAHO

September 2022

Pritisla som sa telom pevnejšie ku kmeňu veľkej duglasky a započúvala sa.

Borovice obklopujúce chatrč vízjali v chladnom vánku a šepkali akési varovanie. Podrast šuchotal a naznačoval prítomnosť viditeľných aj neviditeľných tvorov. Niektoré boli lovcami. Iné korisťou. Niektoré obojím.

Neozvali sa žiadne kroky. Žiadne hlasy.

Prečo to trvalo tak dlho?

Obloha za skorého súmraku nadobudla farbu rozpučenej slivky. Na okrajoch bola ešte mliečne indigová, tie sa však rýchlo scvrkávali. Do úplnej tmy zostávala možno hodina. Už teraz mi okráhly mesiac, ktorý vykúkal nad líniou stromov, pripadal ako reflektor a vyzýval ma, aby som vykročila na otvorenú čistinu. Aby som využila šancu a utiekla, skôr než si uvedomia, čo sa deje.

Ešte nie. Toto bola moja posledná šanca. Cítila som to v kostiach.

Ak ju premárnim, dnes večer všetci zomrieme.

Chvela som sa v tenkých šatách s dlhými rukávmi, ktoré zašuchotali, kedykoľvek som sa pohla. Tuhá, škaredá látka ma mala aspoň zahriať. Namiesto toho sa zdalo, že priťahuje chlad a lepí mi ho k pokožke. Horský vzduch okamžite ochladol, len čo slnko sklzlo za najbližší hrebeň. O niekoľko hodín bude takmer mrznúť.

Vtedy už budem preč.

Buď sa budem pomaly predierať lesom, alebo budem jednoducho mŕtva.

Stálo ma veľa síl nezrútiť sa vedľa obrovského stromu. Túžila som zavrieť oči, aspoň na chvíľu. Ale ak by som to urobila,

svaly na nohách by mi príliš stuhli, takže by som nemohla bežať, keby nastal môj čas.

To nemôžem dopustiť.

Táto chvíľa bola tou najbližšou k úteku, odkedy ma sem priviedli. Toľkokrát som si ju predstavovala. Adrenalín, závrtné zúfalstvo, hrôza. Nikdy nie zaváhanie, že by sa mi nohy zaborili do lesnej pôdy.

Hľadela som na kmeň stromu, pohľad sa mi rozmazával a rozostroval, keď som sledovala vzor kôry. *Len dýchaj*, pripomenula som si. *Len počúvaj. Ešte počkaj. Potom bež.*

Nádych, dva, tri, štyri... Tvár som sklonila do výstrihu šiat, aby som skryla teplý výdych, biely obláčik, ktorý by mohol ľahko prezradiť moju polohu hľadajúcim očiam. *Výdych, dva, tri, štyri.*

Kde boli? Prečo to, dočerta, trvalo tak dlho?

Zavrela som oči a sústredila sa na počítanie nádychoch a výdychov, aby som upokojila búšiace srdce. Ešte chvíľu.

Bum.

Otvorila som oči pri buchnutí dverí, za ktorým nasledovali kroky.

„Ruthie Sue!“ zareval Hamish. Očividne bol rozzúrený a ja som si predstavila, ako stojí na verande. Nesmela som sa tam pozrieť. Ak by hľadel mojim smerom cez čistinku, zaregistroval by pohyb.

Ak mal Fred poruke ďalekohľad, určite by ma videl.

Potlačila som adrenalín, ktorý ma nútil prebrať sa cez stro-moradie. Znova som si dýchla do výstrihu a snažila sa skryť ten biely obláčik.

Ticho preťal Fredov hlas, o niečo nižší, o niečo zlomyseľnejší. „Ruthie Sue!“ zakričal, akoby som bola pes, ktorý príbehne na zavolanie. „Hovoril som ti, že ešte nie je skrotená,“ odplul si smerom k Hamishovi.

„Nájdeme ju,“ povedal Hamish pokojne.

Ten tón som poznala. Vydesil ma viac, než keby zúril.

Borovicové ihličie chrapčalo pod ťažkými krokmi. Prechádzali cez čistinu a mierili ku mne.

Usilovala som sa dýchať pokojne a rovnomerne, aj keď mi hrôza sťahovala hrdlo a menila krv v žilách na ľadovú vodu.

„Ruthie Sue,“ hlesol Fred, meniac tón hlasu. „Ak utečieš, zomrieš,“ dodal rovnako pokojne.

Začala som zuby. Žila som s nimi už celé mesiace, ale zjavne o mne nič nevedeli.

Opatrne som sa naklonila dopredu, aby som ich mohla vidieť. Musela som presne vedieť, kde sú.

Rýchly pohľad odhalil známe neupravené brady. Ťažké kabáty. Hrubé čižmy. Brokovnice po bokoch. Boli možno päťdesiat metrov odo mňa a pohybovali sa rýchlo.

Keby sa niektorý z nich pozrel priamo na duglasku, uvidel by ma.

Štíhlejší Hamish sa zastavil pri vodnej pumpe a zašepkal niečo, čo som nepočula.

Vykročila som spoza stromu.

Teraz alebo nikdy.

1. ČASŤ

PRED TROMI MESIACMI

MILEY

DIVOČINA FRANK CHURCH, IDAHO
Jún 2022

Nohy sa mi zabárali do ílovitej zeme na starej lesnej ceste.

Snažila som sa sústrediť na ich kadenciu, na hustý les, ktorý šumel okolo mňa, na kyslastú chuť v ústach od rannej kávy.

Nemohla som si pomôcť. Myslela som na svoje rameno. Pulzovalo mi pri každom kroku.

„Všetko je to v hlave,“ zasyčala som medzi nádychmi. To mi povedala Sara, moja športová psychologička. Viac-menej. Vyjadřila to aj lekárskeym žargónom ako *nepatologický stav, komplex viny a trauma*. Zhrnula to tak, že moja centrálna nervová sústava mi klamala. Vystreľovala fantómovú bolesť do zraneného miesta. Pred rokmi som si pri nehode vyklbila rameno a zlomila ruku. Cítila som to však naozaj. Sara mi odporučila terapeuta v Boise, ale stále som mu nezavolala.

Nepotrebovala som oživovať staré spomienky. Potrebovala som stáť na pódiu na olympijských hrách v Miláne v roku 2026. Mala som tri a pol roka na to, aby som sa vrátila na správnu cestu. Aby som urobila zo svojho tela presne vyladený stroj, akým bolo predtým.

Aby všetka tá bolesť stála za to.

Aby som bola spravodlivá, prešla som dlhú cestu. Bežecké časy som mala stále hrozné, no moja vytrvalosť sa zlepšovala. Nebyť toho prekliateho ramena, mala by som istotu, že dokážem svoje telo vybičovať a dostať do formy. Konečne.

To *prejde*, hovorila som si, keď sa bolesť zhoršila, a predstierala som, že neopakujem tú istú pesničku už roky. Ak tá bolesť nie je skutočná, raz musí prejsť, usúdila som.

Dlhý vrkoč sa mi hojdal rýchlejšie, šľahal ma po chrbte, keď som zrýchlila tempo na rovnom úseku, kde vysoké borovice ustúpili otvorenej lúke. Oslepujúce ranné slnko bolo vítanou zmenou oproti ešte stále chladným sivým tieňom. Dni neskorrej jari tu boli horúce, ale rána a noci boli naďalej dostatočne chladné na to, aby si človek obliekol vetrovku.

V divočine Frank Church som bola prvýkrát, hoci som sa v Idahu narodila a vyrastala. S rozlohou viac ako dva milióny akrov išlo o najväčší lesný systém v USA, hoci moje ranné vychádzky boli jedinou príležitosťou, kedy som mala možnosť obdivovať jeho majestátnosť. Keď budúci týždeň dorazia do Hidden Springs prví hostia, väčšinu času strávim v kuchyni.

To mi však neprekážalo. Nóbl letná chata a jej nároční hostia... Prišla som si sem zarobiť nejaké peniaze a niečomu sa priučiť. V letovisku Hidden Springs bola sezóna krátka, len štyri mesiace, od konca júna do októbra. K špinavému riadu a dlhým dňom však patrila aj výhoda nekonečných bežeckých tratí, takže na jeseň by som mala byť pripravená začať tvrdo trénovať. Na olympiáde v Taliansku som nechcela byť slabým článkom nášho tímu – nech sa fantómová bolesť prepadne do pekla.

Kdesi v hustom poraste borovíc jasne zaspieval vták. Rame-
no mi pulzovalo silnejšie, no nechcela som sa dať vyrušiť.

Pracuj s bolesťou, nie proti nej, povedala Sara toľkokrát, že význam tých slov som už sotva registrovala. Snažila som sa. Prisahámbohu, že som sa snažila, ale v dňoch, ako bol dnešný, sa mi zdalo, že bolesť sa len zhoršuje.

Trasa smerovala do tieňa hustých borovíc a potom prudko stúpala do svahu. Kráčala som čoraz rýchlejšie, odmietala som podľahnúť dýkam, ktoré ma bodali do rotátorovej manžety. Tento beh som si naplánovala hneď na prvé ráno po príchode do Hidden Springs, keď som si vybalila veci v jednej z maličkých ženských chatiek v stredisku. Dúfala som, že využijem „hluchý týždeň“ pred začiatkom sezóny na niekoľ-

ko vytrvalostných behov navyše. Namiesto toho mi majiteľka poskytla asi najdlhšiu prednášku na svete. Jennifer mi porozprávala o všetkom v okruhu pätnástich kilometrov a potom ma poslala trénovať rovno do kuchyne. Nečakala som, že sa budem musieť naučiť toľko o práci „v zákulisí“. Pochopila som, že nemám priamo komunikovať so žiadnym z hostí. Ak existoval dôvod, prečo mala chata také vysoké hodnotenia, tak to bolo to, že každá úloha vrátane umývania riadu podliehala prísnemu protokolu.

Pozrela som sa na vrcholce hôr, ešte stále zaviate snehom, a pomyslela som si, aký príjemný by bol ľadový kúpeľ na moje unavené svaly. Okrem svojho pokojného dychu a krokov som počula aj zvuk zurčiacej vody, no samotná rieka sa pred mojím pohľadom naďalej skrývala v hustom lese.

Podľa topografickej mapy, ktorú som si pozrela ráno, ešte za tmy, rieka viedla k malému horskému jazeru hneď za polovicou mojej desaťkilometrovej trate. Dúfala som v to, pretože som sa túžila vyzliecť a zaplávať si v ľadovej vode. Ak sa trochu poponáhľam, bude mi plávanie odmenou za námahu. Zatiaľ som sa nemusela obávať, že mi skrížia cestu nejakí turisti. Pôda bola po jarnom oteplení a topení snehu ešte stále príliš mäkká na kempovanie. Takže divočinu som mala len pre seba.

Chodník zahol ostro doľava do hustého osikového hája. Keď som vyšla na rovinku, kútikom oka som zaregistrovala prudký pohyb.

Priamo predou mnou vyletela do vzduchu obrovská sova dlhochvostá, vystrelila z krovia po mojej ľavici s nehlučným zábleskom širokých sivých krídel.

Zastavila som sa práve včas, aby som sa vyhla zrážke, srdce mi bilo ako zvon.

Pristála na konári sotva tri metre odo mňa, potom otočila hlavu ku mne, vydávala tichý hrdelný zvuk a nadúvala hrud'

„Ahoj,“ zamrmlala som, na boľavé rameno som na chvíľu zabudla. „Si krásna.“

Ako som si prezerala nádherného vtáka, úsmev na perách mi pomaly bledol. Prvá osoba, ktorej som to chcela povedať – jediná osoba, ktorej som to nemohla povedať –, bola mama.

Bez ohľadu na to, koľko jeleňov, líšok alebo sov sme stretli na túre alebo na lyžovačke, vždy mala na tvári rovnaký výraz. Čistý úžas. Čistú radosť. Z každého jedného živočicha. Zakaždým. *Pozri, Miley*, šepkala. *Len sa pozri*.

Vždy som si ju kvôli tomu doberala, hoci to bola jedna z mojich najobľúbenejších vlastností na nej.

Vedela som, že bolesť z toho, že už nikdy neuvidím jej pohľad – a že to bola moja chyba –, zostane vo mne navždy.

Rameno, na ktoré som takmer zabudla, mi pulzovalo. Zdvihla som sa, aby som pokračovala v behu. Sústredila som sa opäť na pravidelné dýchanie. Bolesť časom prejde. Vždy to tak bolo.

Pokračovala som ďalej, ale akýsi zvláštny zvuk ma prinútil zastať na mieste. Znel ako tenký, jemný výkrik, až sa mi na krku zježili spotené chlípky.

Vychádzal z krovia, z ktorého práve vyletela sova.

Steblá trávy v tieni sa pohli a ja som znova zmeravela.

Na boku tam ležal malý zajac s napoly otvorenými očami a matnou krvavou srstou.

Do hrdla mi stúpila žľč, zazrela som na sovu.

Sedela nehybne, vytriešala oči na mňa a na zajaca, ktorého som takto vystavila horšiemu osudu. Stačilo ešte jedno rýchle dŕbnutie čiernym zobákom ostrým ako britva...

„Je mi to ľúto,“ zašepkala som, rozpoltená medzi potrebou zbaviť zajaca utrpenia a útekem, aby som sove dopriala jedlo. Ak by som ju vyplašila, pomalá smrť zajaca by padla na moje plecia.

Vedela som však, že to nezvládnem.

Raz, dva, tri, štyri, nádych. Raz, dva, tri, štyri, výdych. Vytesnila som ten hrozný obraz z mysle, odmietla som sa obzrieť späť.

Ak budem kráčať vpred, pravidelne vdychovať a vydychovať, ten odporný pocit v žalúdku pominie.

Keď som sa dostala do polovice trate, prinútila som sa pokračovať ďalej namiesto toho, aby som sa zastavila a ponaťahovala sa. Horské jazero bolo vzdialené len niekoľko sto metrov a ja som potrebovala ľadový šok z vody viac než kedykoľvek.

Keď som sa pustila do posledného úseku, začala som opäť pracovať na svojom dychu a spomalila srdcovú frekvenciu. Bol to presný opak toho, čo chcelo moje telo.

V biatlone sa táto časť pretekov nazývala zárez. Namiesto tenisiek by som mala na nohách bežky. A namiesto fľaše s vodou by som mala na chrbte pripevnenú pušku. Ak by som dostatočne nespomalila tep pred dosiahnutím každého streleckého kontrolného bodu, ruky by sa mi príliš triasli na to, aby som dokázala presne vystreliť.

Bolo to takmer nemožné. *Takmer.*

Mojou disciplínou bol zmiešaný beh na štyrikrát šesť kilometrov. Prešli ste na bežkách jeden úsek trate, zhodili ste palice, nabili pušku, zaujali pozíciu, zamierili, vystrelili. Potom sa to opakovalo, až kým ste buď vystrelili všetkých päť rán, alebo vám došla munícia. Ak ste dúfali, že spomalíte dych, kým príde čas na strelbu, bolo už neskoro. A ak ste netrafili, museli ste zabehnúť trestné kolo.

Nikto nečakal, že sa po tej nehode vrátim. Vráťane mňa samej. Keď som niekoľko mesiacov po nehode – len pár týždňov po tom, čo som prišla o šancu súťažiť v Pjongčangu – oznámila, že trénujem na Pekingu, neprišlo žiadne šampanské ani úsmevy. Iba nedôverčivé pohľady a množstvo otázok: „Si si istá?“ a „Naozaj?“ V hĺbke duše som o sebe pochybovala aj ja. Nebyť Brenta, asi by som stiahla chvost a utápala sa v bolesti.

Niežeby olympijské hry v Pekingu boli nejakým vykúpením. Boli úplným prepadákom. Ale stačilo to na to, aby som sa naštartovala. Bola som odhodlaná. A ten oheň rozptýlil hmlu natoľko, aby som videla, čo ešte dokážem.

Udržiavala som stabilné tempo a postupne som spomaľovala. Inštinktívne som skúmala konáre borovíc, aby som zistila, akým smerom fúka vietor. Bol východný. Keby som mala pušku, prepočítala by som, aké úpravy musím urobiť na zamieriavači, aby som sa prispôsobila podmienkam.

Keď som dorazila k okraju ľadového jazera, zastavila som sa. Stála som úplne nehybne, nútiac sa spomaliť dych. *Raz, dva, tri, štyri, nádych. Raz, dva, tri, štyri, výdych. Pomalšie. Pomalšie.*

Jazero bolo dlhé a úzke, obklopené rozoklanými vrcholmi hôr a svahmi posiatymi balvanmi. Vyzeralo ako kus brúseného skla, ostré a oslepujúce v jasnom dni. Vzduch voňal čerstvým borovicovým ihličím a pižmom lístia rozkladajúceho sa v bahne a štrkovitom piesku na brehu. Les bol tichý, až na vánok, ktorý šumel medzi stromami, a zurčanie rieky v diaľke, kde sa stretávala s jazerom.

Na celých dvadsať sekúnd som ustrnula na mieste.

Potom som sa namiesto toho, aby som zdvihla svoju pomyselnú zbraň, vyzliekla a ponorila do ľadovej vody.

2

MILEY

OLYMPIJSKÉ HRY V PEKINGU

Február 2022

„Sedem sekúnd navyše na nabitie pušky a vydýchanie v porovnaní s dvadsaťsekundovým trestným kolom za to, že si netrafila!“ vyštekol Brent. Pri každom slove mu z úst vychádzali biele obláčiky pary. Okolo nosa a úst sa mu vytvorili drobné kryštáliky ľadu. Po pretekoch ešte stále lapal dych.

„Veď viem,“ zamrmlala som. „Nemusíš mi to hovoriť. Aj tak sa cítim nanič.“ V pleci mi pulzovalo, ale nechcela som sa na to vyhovárať. Bolesť nebola nič v porovnaní s tým, ako mi zovrelo žalúdok, keď som si vyslúžila trestné kolo.

„Nestačí, že sa cítiš nanič, Miley.“ Pošúchal si bradu rukou v bielo-modrej rukavici a zo strniska si zmietol zopár ľadových kryštálikov.

Zaľala som zuby. Očakávala som niečo v zmysle: „No, snažila si sa,“ nie rozoberanie mojich streleckých výkonov. Nemohla som uveriť, že na mňa takto vyletel. Akoby som bola rovnaká ako pred nehodou.

Nebola to celkom moja vina, že sme sa neumiestnili. Ale aj bola. Z Brentových jasnozelených očí, zvyčajne napoly privretých, sršalo sklamanie. Vždy som si hovorila, že tie oči na jeho bledej, vetrom ošľahanej tvári vyzerajú ako smaragdy na snehu. Tmavohnedé vlasy, ktoré sa mu zvyčajne krútili pod neustále nasadenou šiltovkou, mu teraz vytrčali spod čiernej lyžiarskej čiapky a lepili sa mu na čelo v spotených prameňoch.

„Si najlepšia strelkyňa, akú poznám, ale celé preteky si pokášala, lebo si nestrielala presne.“ Zdvihol husté obočie, tro-

chu sa zohol a naklonil tvár bližšie k mojej. Akoby to, čo sa chystal povedať, bolo určené len pre moje uši. Puška, ešte stále pripnutá na chrbte, sa pohybovala, akoby bola súčasťou jeho tela.

Namiesto toho, aby ma toto dôverné gesto upokojilo, vzbĺkol vo mne nový hnev. Brent bol môj parťák a najlepší priateľ, ale nebol môj tréner.

„Fajn. A teraz sa porozprávajme o tvojom výkone,“ odsekla som a o krok odstúpila. „Si najrýchlejší lyžiar v tíme. Strieľal si presne. Šlo ti to, až kým ťa tí traja chalani nepredbehli v záverečnom úseku. A to všetko preto, lebo si bol nervózny. Myslel si, že to máš vo vrecku, ale stratil si hlavu a zosypal si sa, keď to nevyšlo.“

Brent prižmúril oči, no tvár mu zmäkla. Okamžite ma zaplavil nepríjemný pocit za to, čo som povedala. Chcel mi len pomôcť. A ja som mu chcela ublížiť. Zbaviť sa bolesti v hrudi – aj ramene – a rozosiať ju okolo seba.

„Nechcem sa hádať,“ povedal ticho. „Áno, hnevám sa, ale iba preto, lebo viem, že si lepšia ako ja. Aspoň raz v živote by si mohla spomaliť.“

„A ty by si mohol aspoň raz v živote zrýchliť,“ odvetila som, ale ľad v mojom hlase sa roztopil.

„Netáraš náhodou?“ zatiahol so zdvihnutým obočím a trochu sa usmial. „Práve si povedala, že som najrýchlejší lyžiar v tíme.“

Opätovala som mu úsmev a jemne som ho od seba odstrčila. „Dnes si nebol najrýchlejší.“ Jeho kritika ma stále bolela, ale nie ako zranenie. Bolela ako svaly po tvrdom tréningu, keď vynecháte priveľa dní... alebo týždňov. Vedomie, že podľa neho dokážem zniesť tlak, bolo zvláštne príjemné. Akoby vedel, že som dosť silná aj napriek všetkým jazvám. A ja som ho za to milovala.

Od tej nehody chodili okolo mňa všetci po špičkách. Akoby som sa mala roztrieštiť na milión kúskov, keby odo mňa žiadali priveľa alebo povedali niečo zlé. Nútilo ma to stiahnuť sa hlbšie do seba.

Na niekoľko sekúnd som mu opätovala pohľad a potom ma chytil za ruku a potiahol k tímovej kabíne za cieľovou zónou.

Tentoraz som sa neodtiahla. Potrebovala som ho vo svojom tíme. Potrebovala som, aby tú stratu oplakával so mnou. Oba ja sme sa cítili hrozne. Práve sme stratili šancu stáť na stupienkoch víťazov a ďalšia nádej nemala prísť nasledujúce štyri roky. Bola to moja prvá olympiáda, Brentova druhá. Vedela som, ako veľmi sa chcel dnes umiestniť. Každým kúskom duše, rovnako ako ja. Vždy pretekal za náš tím na poslednom úseku. Bol našou poslednou nádejou, keď všetko ostatné zlyhalo, a to platilo aj dnes.

Biatlon bol nepredvídateľný šport. Vybudovaný náskok mohli rýchlo stratiť členovia tímu, ak pokazili priveľa výstrelů. Členovia tímu ako ja.

Dôležitá bola bežecká časť preteků. Potrebovali ste vytrvalosť, techniku a rýchlosť. Ale v tejto časti sa biatlon nevyhrával ani neprehrával. Strelecká časť športu mala potenciál úplne obrátiť všetko ostatné, urobiť z neho hru pre každého.

Vždy som za náš tím bežala druhý úsek. Aj keď som si to nerada priznávala, Brent mal ohľadom môjho výkonu pravdu. Minula som príliš veľa terčov. Ponáhľala som sa, ruka sa mi triasla, a potom som dostala trestné kolo, ktoré nedokázal vykompenzovať ani Brent.

Keď sme sa na lyžiach blížili k tímovej kabíne, vládlo ticho. Napriek davom ľudí a všade zaparkovaným novinárskym dodávkam sneh tlmil povzbudzovanie a chaos, zatiaľ čo ostatné tímy čakali na výsledky preteků. Vedela som, že sme mali zostať so zvyškom tímu v cieli, ale teraz som tam nemohla byť. Nie, keď som bola slabým článkom. Tým, ktorý nás stál šancu na víťazstvo.

Snažila som sa sústrediť na veľké snehové vločky, ktoré sa mi lepili na mihalnice. Na pocit Brentovej ruky pevne stiskajúcej moju. Na prudký, štiplavý chlad, ktorý mi otupoval líca. Na obrovské športové centrum Wukesong, ktoré vyzeralo ako zimná krajina zázraků. Bolo to miesto, aké ste videli na

pohľadniciach so slovami „Pozdrav z dovolenky“ na prednej strane.

Prešli sme len pár metrov ku kabíne, keď za nami vypukol chaos, ktorý prerušil ticho. Ozývali sa hlasné výkriky a pokriky. Obaja sme sa zľakli a obzreli sa späť na cieľový priestor. Boli to Nóri, ktorí sa tešili zo svojho veľkého víťazstva.

„Prekliate Nórsko,“ zamrmlala som, otočila sa k Brentovi a slabo sa usmiala.

„Prekliate Nórsko,“ zopakoval Brent a usmial sa širšie.

Keď som chcela pokračovať smerom k tímovej kabíne a ku skrinkám, jeho ruka mi na zlomok sekundy sklzla k drieku. Stuhla som. To bolo niečo nové.

Pritiahol si ma bližšie k sebe a trochu mi potriasol ramenom. Pulzovalo v rytme môjho srdca, ktoré zrýchľilo o niekoľko úderov.

Pozrela som sa na jeho ruku, potom späť na tie napoly pri-vreté zelené oči a sklonila som hlavu. Toto gesto nebolo tým druhom intimity, aký sa vám dostane od spoluhráča alebo priateľa.

„Je to trochu rozčítané na to, že sme práve prehrali olympiádu,“ zažartovala som, aby som sa znova dostala na pevnú zem.

Odtiahol ruku, akoby som ho popálila, v očiach sa mu zablysla bolesť. Skôr než som stihla otvoriť ústa, aby som mu povedala, že som len žartovala, ale že rameno ma bolí ako šľak, odišiel na lyžiach. Pozerala som na jeho vzdalujúcu sa siluetu zahalenú snehom, potom som pokrútila hlavou a nasledovala ho. Pocity boli po každých pretekoch ohromujúce. Obzvlášť po takých, ktoré človeku zničili kariéru.

Nechala som ho tak. Obaja sme sa osprchovali a obliekli. Neobťažovala som sa vziať si ibuprofén od bolesti – vedela som, že mi nepomôže. Keď som prišla za Brentom na chodbu, kde sme čakali na autobus, ktorý nás mal odviezť do hotela, pozeral sa von oknom. Na tvári mal vážny výraz a ja som bez toho, aby som sa ho opýtala, vedela, že si v duchu prehráva naše preteky. Rovnako ako ja.

„Si v poriadku?“ Preplietla som si prsty s jeho a opatrne som naňho pozrela.

Zažmurkal a pokrútil hlavou. „Áno. Ty?“

Prikývla som. „Prepáč, že som sa so streľbou tak ponáhľala. Popracujem na tom.“

„Prepáč, že som pred cieľovou čiarou stratil čas. Popracujem na tom.“ Usmial sa a potom mi príliš dlho hľadel do očí.

Odvrátila som sa. Brent sa ku mne vždy správal ako k sestre, ku kamarátke. Lenže za posledných pár mesiacov sa medzi nami čosi zmenilo, napriek mojej vytrvalej snahe zostať iba v priateľskom vzťahu.

„Nechceš ísť neskôr ku mne do izby na pohárik? Trochu to osláviť?“ opýtal sa s nádejou v hlase.

Normálne by som bez váhania prikývla. Vždy pozval aj zvyšok tímu. Ale spôsob, akým tie slová vyslovil, hovoril niečo iné. Toto pozvanie mi pripadalo vážne. Akoby ma pozýval na niečo viac než len nočné posedenie.

Obzrela som sa cez plece v snahe nájsť niekoho alebo niečo, čo by prerušilo náhlu intimitu medzi nami. Čokoľvek, aby som získala ešte pár sekúnd. Iskra podráždenia, ktorú som cítila predtým, vybublala na povrch a pichla ma do brucha ako špendlík. Prečo na mňa tlačil práve teraz?

Nechcela som, aby sa to medzi nami zmenilo. Nebola som pripravená.

Potlačila som podráždenie a povedala som si, že je len milý a chce urovnať našu hádku. Chce, aby sme čo najlepšie využili čas, ktorý sme mali, kým sa vrátim do Idaho a on do Denveru. Potom sme sa opäť mali stretnúť v novembri a trénovať ako zvyčajne. Dovtedy som sa mala tváriť, že je všetko tak ako vždy.

„Aký druh nočného posedenia to bude?“ opýtala som sa. Moje slová však vyzneli koketnejšie, než som chcela. Dočerta.

Pokrčil plecami. „Dáme si whisky. Tú piješ vždy, keď prehráš.“

„Keď prehráme,“ opravila som ho s úsmevom a znova som sa stretla s jeho pohľadom. „Nechceš len tak skočiť do postele?“

Obočie mu vystrelilo až navrch čela a takmer som počula, ako sa mu moje slová ozývajú v hlave, nesúc úplne iný význam, než som zamýšľala.

Líca mi zahoreli. „Chcem povedať, že chcem ísť do svojej izby a spať. Rameno ma priam neznesiteľne bolí.“ Potľapkala som ho po pleci, pretože to bola bezpečná zóna dotyku. Tiché postrčenie priamo do priateľskej zóny.

Zobrala som si veci a viedla som ho k autobusu, ktorý tu práve zastavil, v nádeji, že si nevšimol, že mi horí tvár.

Brenta som mala rada. A bola som k sebe dosť úprimná na to, aby som vedela, že by som sa s ním bez okolkov vyspala, keby bol len ďalšou peknou tváričkou. Nepotrebovala som však trvalý vzťah.

Otvoriť si srdce je riziko. Ale udržať si srdce uzatvorené je tiež riskantné.

Vzdychla som. To mi raz na strednej škole povedala mama. Vedela som, prečo to povedala. Jej manželstvo sa skončilo rozvodom dva mesiace pred mojím narodením. Trvala na tom, že nič neľutuje, pretože výsledkom jej vzťahu som bola ja.

Jej slová zneli múdro až do chvíle, keď som zistila, že v skutočnosti nezáleží na tom, či máte srdce otvorené alebo zamknuté. Pokrútený kov a rozbité sklo ho rozrezali tak či tak. Rovnako ako strata.

Moje srdce už bolo zlomené.

Lebo som si to zaslúžila.